

JENNIFER E. SMITH

happy mail

Jennifer E. Smith schreef ook:

*De statistische waarschijnlijkheid
van liefde op het eerste gezicht*

Jennifer E. Smith

Happy m@il

www.defonteinmeidenboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *This Is What Happy Looks Like*

Verschenen bij Poppy, een imprint van Little, Brown and Company

© 2013 Jennifer E. Smith

Voor deze uitgave:

© 2013 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Sofia Engelsman

Omslagafbeelding en -ontwerp: Miriam van de Ven

Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3423 4

NUR 284, 285

Voor mama, omdat ik van je houd

PROLOOG

Van: GDL824@yahoo.com

Verzonden: donderdag 7 maart 2013 22.18

Aan: EONeill22@hotmail.com

Onderwerp: (geen onderwerp)

Hoi, we zijn hier nog wel even bezig. Kun jij Wilbur vanavond uitlaten?

Van: EONeill22@hotmail.com

Verzonden: donderdag 7 maart 2013 22.24

Aan: GDL824@yahoo.com

Onderwerp: Re:

Ik denk dat je een verkeerd e-mailadres hebt. Maar als medehondenbezitter wil ik voorkomen dat die arme Wilbur aan zijn lot wordt overgelaten. Dus stuur ik maar even een berichtje terug...

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 22.33
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

O, sorry. Nieuwe telefoon, dus ik moest het adres intypen. Kennelijk ben ik een cijfer vergeten. Wilbur en ik zijn je dankbaar. (En hij is trouwens een varken.)

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 22.34
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

Een varken! Welk varken wil er nou uitgelaten worden?

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 22.36
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

Een zeer beschaafd varken. Hij heeft zelfs zijn eigen riem...

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 22.42
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

Wat een varken!

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 22.45
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

Zeker, hij is geweldig! Stralend! En toch nederig!

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 22.47
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

**Wauw, eigenaar van een varken én fan van *Charlottes web*.
Je bent boer of bibliothecaris, dat kan niet anders.**

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 23.01
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

Allebei een beetje.

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 23.03
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

Serius?

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 23.04
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

Nee. Niet serieus. En jij?

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 23.05
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

Geen boer en ook geen bibliothecaris.

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 23.11
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

Laat me raden. Je bent een hondenuitlater met te weinig werk die achter de computer zit in de hoop dat iemand je vraagt iets spannenders dan een poedel uit te laten?

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 23.12
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

Bingo. En vandaag heb ik dus mazzel...

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 23.13
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

Even serieus. Wat doe je?

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 23.14
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

...vraagt de volslagen onbekende via internet.

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 23.15
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

...zegt het meisje dat nog steeds antwoordt.

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 23.17
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

Hoe weet je dat ik een meisje ben?

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 23.18
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

Dat was makkelijk. Je citeert uit *Charlottes web*.

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 23.19
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

Jij ook!

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 23.24
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

Klopt, maar mijn ouders zijn allebei docent.

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 23.26
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

Dus jij bent geen meisje?

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 23.27
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

Nee, geen meisje.

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 23.31
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

Ben je dan een vieze ouwe man die zijn tamme varken als excuus gebruikt om op internet zestienjarige meisjes te stalken?

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 23.33
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

Betrapt.

Nee, ik ben pas zeventien, dus ik durf wel te stellen dat ik geen vieze ouwe man ben.

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 23.38
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

Oké. Maar helaas heb ik vanavond geen tijd om Wilbur uit te laten. En al kon ik wel, ik denk dat je sowieso iemand moet zoeken die wat dichterbij zit, want ik vermoed dat je hier niet in de buurt woont.

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 23.39
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

Hoe weet je dat?

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 23.40
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

Ik woon midden in het niets, in Maine.

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 23.42
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

Ja, dan heb je gelijk. Ik woon midden in alles, in Californië.

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 23.43
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

Geluksvogel.

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 23.44
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

Geluksvarken, om precies te zijn.

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 23.48
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

Inderdaad! Hé, zei je niet dat je nog veel te doen had?

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 23.51
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

Ja, ik moet maar weer eens aan de slag...

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 23.55
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

**Oké. Het was gezellig. En sorry dat ik Wilbur niet kan red-
den.**

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 23.57
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

**Hij vergeeft het je vast wel. Hij is een erg grootmoedig var-
ken.**

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: donderdag 7 maart 2013 23.58
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

Dat is een hele opluchting.

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: vrijdag 8 maart 2013 00.01
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

Hé, E?

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: vrijdag 8 maart 2013 00.02
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

Ja... G?

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: vrijdag 8 maart 2013 00.03
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

Zal ik je morgen weer mailen?

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: vrijdag 8 maart 2013 00.04
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

Ik weet niet. Het is niet echt mijn gewoonte om nieuwe vrienden te maken via internet...

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: vrijdag 8 maart 2013 00.05
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

Maar?

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: vrijdag 8 maart 2013 00.07
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

Maar ik ben ook heel slecht in gedag zeggen.

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: vrijdag 8 maart 2013 00.08
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

Goed. Dan zeg ik gewoon weer hallo.

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: vrijdag 8 maart 2013 00.09
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

Beter. En dan zeg ik: Goedemorgen!

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: vrijdag 8 maart 2013 00.10
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

Maar het is nog geen morgen...

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: vrijdag 8 maart 2013 00.12
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

Wel in Maine.

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: vrijdag 8 maart 2013 00.13
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

O, ja. Dan zeg ik: Howdy!

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: vrijdag 8 maart 2013 00.14
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

Helemaal wildwest. Gegroet!

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: vrijdag 8 maart 2013 00.15
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

Ben je soms een alien? *Ni hao.*

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: vrijdag 8 maart 2013 00.17
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

Dat heb je net opgezocht.

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: vrijdag 8 maart 2013 00.19
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

Geloof je niet dat ik vloeiend Chinees spreek?

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: vrijdag 8 maart 2013 00.20
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

Niet echt, nee.

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: vrijdag 8 maart 2013 00.21
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

En terecht. Dan zeg ik: Saluut! (Die was natuurlijk van Wilbur.)

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: vrijdag 8 maart 2013 00.24
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

Natuurlijk. Tot morgen...

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: vrijdag 8 maart 2013 00.25
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

Wacht even, is dit jouw manier om gedag te zeggen zonder gedag te zeggen?

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: vrijdag 8 maart 2013 00.27
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

Nee. Volgens mij ben ik nog niet helemaal klaar met hallo zeggen.

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: vrijdag 8 maart 2013 00.30
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

Ik ook niet. Hallo.

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: vrijdag 8 maart 2013 00.31
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

Hoi.

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: vrijdag 8 maart 2013 00.33
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

Goedemorgen.

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: vrijdag 8 maart 2013 00.34
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re:

Dat zei ik al.

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: vrijdag 8 maart 2013 00.36
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re:

Jawel, maar het is echt een goede morgen.

DEEL I

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: zaterdag 8 juni 2013 12.42
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re: hoi

Vind je het niet ongelooflijk irritant als mensen smileys in hun mails gebruiken?

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: zaterdag 8 juni 2013 12.59
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: niet echt

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: zaterdag 8 juni 2013 13.04
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re: niet echt

Dat negeer ik maar even.

Ik heb ooit gelezen dat ze in Rusland een uitroepteken achter de aanhef van een brief zetten. Gek, hè? Dan lijkt het

vast net of ze tegen elkaar schreeuwen. Of dat ze heel verbaasd zijn dat ze contact hebben.

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: zaterdag 8 juni 2013 13.07
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: welnee

Of ze zijn gewoon heel blij dat ze die persoon schrijven...

Net als ik: ☺!

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: zaterdag 8 juni 2013 13.11
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: Re: welnee

Dank je. Maar van zo'n smiley word ik níét blij.

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: zaterdag 8 juni 2013 13.12
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: welnee

Waarvan dan wel?

Van: EONeill22@hotmail.com
Verzonden: zaterdag 8 juni 2013 13.18
Aan: GDL824@yahoo.com
Onderwerp: waar ik blij van word

Een zonsopgang boven de haven. Een ijsje op een warme dag. Het geluid van de golven aan het einde van de straat. Hoe mijn hond zich opkrult, naast me op de bank. Avondwandelingen. Geweldige films. Onweer. Een goede cheeseburger. Vrijdagen. Zaterdag. Zelfs woensdagen. Pootjebaden. Pyjamabroeken. Slippers. Zwemmen. Poëzie. Een e-mail zonder smileys.

En waar word jij blij van?

Het was eigenlijk net zoiets als een circus, en het trok op min of meer dezelfde manier het dorp binnen. Alleen waren er camera's en microfoons in plaats van olifanten en giraffen. Productieassistenten, trailers en eindeloze dikke kabels, in plaats van clowns en dierenkooien en koorddanskoorden.

Het was bijna magisch hoe dat alles opeens uit het niets kwam opduiken, zo plotseling dat zelfs degenen die het verwacht hadden erdoor verrast waren. En toen de inwoners van Henley kwamen kijken wat er gebeurde, voelden zelfs de meest doorgewinterde leden van de filmploeg een huivering van opwinding, omdat er een soort elektrische stroom door het plaatsje leek te pulseren. Ze waren gewend om te filmen in plaatsen als Los Angeles en New York, steden waar de bewoners met een wijde boog om ze heen liepen, mopperend over al het verkeer en de ingepikte parkeerplekken, hoofdschuddend om die felle lampen die de duisternis verdreven. Er waren plekken op aarde waar filmopnamen vooral als iets hinderlijks werden gezien, een irritante onderbreking van het dagelijks leven.

Maar Henley in Maine was niet zo'n plek.

Het was juni, dus de menigte die zich had verzameld om te kijken hoe de mannen de vrachtwagens uitlaadden was tamelijk groot. Het aantal inwoners van het dorp zwol aan en nam weer af in een gestaag ritme, net als het getij. In de winter dwaalden de vaste bewoners door de lege winkels, dik ingepakt tegen de ijzige kou die van het water kwam. Maar zodra de zomer aanbrak, werd de bevolking vier of vijf keer zo groot en vulde een stroom toeristen de cadeauwinkels en de vakantiehuisjes en de B&B's die overal langs de kust stonden. Henley was net een enorme beer die een winterslaap hield, die de hele lange winter lag te dommelen en dan elk jaar op hetzelfde moment weer ontwaakte.

Bijna iedereen in het dorp keek uit naar Memorial Day, eind mei, als de seizoenen wisselden en de gebruikelijke drie maanden durende invasie begon van zeilers en vissers en mensen op huwelijksreis en vakantievierders. Maar Ellie O'Neill zag er altijd tegen op. En nu, nu ze zich een weg probeerde te banen door de dichte mensenmassa op het dorpsplein, wist ze weer waarom. Buiten het seizoen was Henley van haar. Maar op deze bloedhete dag begin juni was het dorp weer ingenomen door vreemdelingen.

En deze zomer zou het erger zijn dan ooit.

Want dit jaar werd er ook nog eens een film opgenomen.

Er scheerden een paar zeemeeuwen over de menigte, en in de verte begon een scheepsbel te klingelen. Ellie haastte zich langs de nieuwsgierige toeristen en voorbij de trailers, die langs de weg naar de haven stonden opgesteld als een rij woonwagens. Er hing een scherpe zilttheid in de lucht, en de geur van gebakken vis zweefde al naar buiten vanuit het oud-

ste restaurant in het dorp, de Lobster Pot. De eigenaar, Joe Gabriele, stond tegen de deurpost geleund, zijn blik gericht op de koortsachtige activiteiten verder op in de straat.

‘Wat een gekte, hè?’ zei hij, en Ellie bleef even staan en volgde zijn blik. Op dat moment stopte een lange zwarte limousine bij de grote productietent, gevolgd door een bestelbus en twee motoren. ‘En nu komen er ook nog fotografen bij,’ mopperde hij.

Ellie fronste haar wenkbrauwen bij de explosie van flitslichten die gepaard ging met het openen van het portier van de limo.

Joe zuchtte. ‘Laten we maar hopen dat ze heel veel kreeft eten.’

‘En ijs,’ zei Ellie.

‘O, ja,’ zei hij, knikkend naar het blauwe T-shirt met haar naam op het borstzakje gestikt. ‘En ijs natuurlijk.’

Tegen de tijd dat ze de kleine gele winkel had bereikt met de groene luifel waarop in verschoten letters SPRINKLES stond, was Ellie al tien minuten te laat. Maar ze hoefde zich geen zorgen te maken, want alleen Quinn was er – haar allerbeste vriendin en de allerslechtste werkneemster ter wereld. Ze stond over de toonbank gebogen in een tijdschrift te bladeren.

‘Niet te geloven toch, dat we hier de hele dag binnen moeten zitten,’ zei ze toen Ellie binnenkwam, waarbij de bel boven de deur vrolijk tingelde.

Het was heerlijk koel in de winkel en het rook er naar suikerspin. Zoals altijd leken de jaren weg te vallen voor Ellie als ze hier binnenkwam, alsof ze een voor een werden afgepeld, als uien schillen. Ze was pas vier geweest toen ze met haar moeder in Henley was komen wonen, en na de lange rit vanuit

Washington – de auto zwaar door alles wat ze hadden meegenomen en zichzelf stil door alles wat ze niet hadden meegenomen – waren ze in het dorp gestopt om de weg te vragen naar het zomerhuisje dat ze hadden gehoord. Mam had haast gehad, omdat ze graag een einde wilde maken aan de reis die al lang voor die autorit begonnen was. Maar Ellie was meteen naar de winkeldeur gelopen en had haar sproeterige neus tegen het glas gedrukt, en dus bestond haar eerste herinnering aan haar nieuwe leven voor altijd uit de zwarte en witte tegels, de koele lucht op haar gezicht en de zoete smaak van sinaas-appelsorbet.

Nu dook ze onder de toonbank door en griste een schort van de haak. ‘Geloof me,’ zei ze tegen Quinn, ‘je wilt nu niet buiten zijn. Het is een gekkenhuis.’

‘Natuurlijk,’ zei die. Ze draaide zich om en hees zichzelf op de toonbank, naast de kassa, met haar benen bungelend boven de vloer. Quinn was klein van stuk, en zelfs toen ze jonger waren had Ellie zich altijd een reus gevoeld naast haar, lang en slungelig en veel te opvallend met haar rode haren. De boon en de bonenstaak, zo had mam ze altijd genoemd, en Ellie had het altijd heel oneerlijk gevonden dat die idiote lengte het enige was wat ze van haar vader had geërfd, vooral omdat het haar levensdoel was om niet op te vallen.

‘Dit is waarschijnlijk het belangrijkste dat hier ooit is gebeurd,’ zei Quinn met stralende ogen. ‘Het zou net iets uit een film zijn, als het niet letterlijk een film wás.’ Ze pakte het tijdschrift en hield het omhoog. ‘En het is niet eens een of andere artistiekeerige lowbudgetfilm. Ik bedoel, er spelen grote sterren mee. Olivia Brooks en Graham Larkin. Graham Larkin! Die is hier, een maand lang.’

Met toegeknepen ogen keek Ellie naar de foto die onder haar neus werd gehouden, van een gezicht dat ze al duizenden keren had gezien, een jongen met donker haar en een nog donkerder zonnebril die zich fronsend een weg baande door een groep fotografen. Ze wist dat hij ongeveer van haar leeftijd was, maar hij had iets waardoor hij ouder leek. Ellie probeerde zich hem hier in Henley voor te stellen – druk bezig met het ontlopen van de paparazzi, handtekeningen uitdelen en tussen de opnames door met zijn mooie tegenspeelster kletsen – maar haar fantasie werkte niet bepaald mee.

‘Iedereen denkt dat hij iets met die Olivia heeft, of dat het anders niet lang zal duren voor ze iets met elkaar krijgen,’ zei Quinn. ‘Maar je weet maar nooit. Misschien valt hij meer op dorpsmeisjes. Denk je dat hij hier een keer heen komt?’

‘Er zijn hier in totaal maar twaalf winkels,’ zei Ellie. ‘Dus die kans is vrij groot.’

Quinn keek toe terwijl ze de ijsscheppen begon af te was- sen. ‘Waarom laat het je allemaal zo koud?’ vroeg ze. ‘Het is toch opwindend?’

‘Het is irritant,’ antwoordde Ellie zonder op te kijken.

‘Het is goed voor de zaak.’

‘Het is net een kermis.’

‘Precies,’ zei Quinn met een triomfantelijke blik. ‘En de ker- mis is leuk.’

‘Niet als je de pest hebt aan achtbanen.’

‘Nou, deze kermis is er, of je het nou leuk vindt of niet,’ zei Quinn lachend. ‘Dus zet je maar schrap.’

Het was ’s ochtends altijd rustig in de winkel; de echte druk- te begon pas na lunchtijd, maar omdat het vandaag zo druk was in het dorp kwamen er wel wat mensen binnendruppelen

om snoep te kopen uit de potten op de planken, of om af te koelen met een vroeg ijsje. Vlak voor het einde van haar dienst was Ellie een jongetje aan het helpen een smaak uit te kiezen, terwijl Quinn een chocolademilkshake maakte voor zijn moeder, die druk stond te bellen met haar mobieltje.

‘Wat dacht je van chocolade-muntijs?’ stelde Ellie voor. Ze boog zich over het koele glas van de toonbank terwijl het jongetje – niet ouder dan een jaar of drie – op zijn tenen ging staan in een poging de verschillende smaken te overzien. ‘Of vanille-ijs met stukjes koek?’

Het jochie schudde zijn hoofd, waarbij zijn haren in zijn ogen vielen. ‘Ik wil varken.’

‘Roze ijs?’

‘Varken,’ zei hij weer, maar nu wat minder kordaat.

‘Bedoel je soms aardbei?’ vroeg Ellie, wijzend naar de bak met roze ijs, en het jongetje knikte.

‘Varkens zijn roze,’ legde hij uit, terwijl ze wat ijs in een klein bekertje schepte.

‘Dat is waar,’ zei ze, en ze gaf hem zijn ijsje. Maar ze was met haar gedachten alweer ergens anders; ze dacht aan een e-mail die ze een paar weken eerder had gekregen van – tja, ze wist eigenlijk niet van wie, niet echt tenminste. Maar die persoon had geschreven over zijn varken Wilbur, dat kennelijk – tot afgrijzen van de afzender – tijdens een barbecue een hotdog te pakken had gekregen.

Mijn varken, had er in de mail gestaan, is nu officieel een kannibaal.

Maak je niet druk, had Ellie geantwoord. Het zou me verbazen als er echt vlees in die hotdog zat.

Daarna was er een lange mailwisseling ontstaan over wat

er precies in hotdogs zat, en dat had natuurlijk weer geleid tot andere onderwerpen, van favoriete gerechten tot de beste vakantiemaaltijden, en voor ze het had geweten was het twee uur 's nachts geweest. Alweer waren ze erin geslaagd om over alles te praten zonder werkelijk ergens over te praten, en alweer was Ellie veel te laat opgebleven.

Maar het was het waard.

Nu nog verscheen er een glimlach op haar gezicht als ze terugdacht aan die mailwisseling, die net zo echt en oprecht had gevoeld als welk persoonlijk gesprek dan ook. Ze leefde inmiddels zo'n beetje in de Californische tijdzone. Ze bleef laat op om te wachten tot zijn mailadres op haar beeldscherm verscheen en haar gedachten zweefden voortdurend naar de andere kant van het land. Het was belachelijk, dat wist ze ook wel. Ze kenden elkaars naam niet eens. Maar de ochtend nadat die eerste e-mail per ongeluk bij haar was aangekomen, had ze toen ze wakker werd een nieuw bericht van hem in haar inbox aangetroffen.

Goedemorgen, E, had hij geschreven. Het is hier al laat, en toen ik net thuiskwam vond ik Wilbur slapend in mijn kast. Meestal blijft hij in de waskamer als ik weg ben, maar kennelijk was zijn uitlater vergeten het hek dicht te doen. Als jij in de buurt was geweest, had je het vast veel beter gedaan...

Ellie was net op geweest en had daar aan haar bureau gezeten terwijl het ochtendlicht door het raam naar binnen stroomde, knipperend met haar ogen, gapend en glimlachend, al wist ze niet precies waarom. Ze sloot haar ogen. *Goedemorgen, E.*

Was er een betere manier om de dag te beginnen?

Terwijl ze daar zat terug te denken aan de mailwisseling van

de avond ervoor had ze een golf van blijdschap gevoeld. En hoewel het vreemd was dat ze nog steeds niet wist hoe hij heette, had iets haar ervan weerhouden hem naar zijn naam te vragen. Die twee woordjes zouden onherroepelijk een kettingreactie in gang zetten: eerst Google, dan Facebook, dan Twitter enzovoort. Dan zou ze net zo lang het internet afgrazen en uitspitten tot er helemaal niets geheimzinnigs en spannends meer aan was.

Misschien waren de feiten ook niet zo belangrijk als de rest: het gevoel van opwinding terwijl haar vingers boven het toetsenbord zweefden, of de manier waarop het vraagteken dat de hele nacht na die mailwisseling in haar hoofd had rondgezongen meteen in een uitroepteken was veranderd toen ze zijn nieuwe e-mail zag. Misschien was het wel veiliger om niets te weten – zo leek het alsof al die banale vragen die je normaal hoorde te stellen er eigenlijk helemaal niet toe deden.

Ze keek nog even naar het scherm en legde toen haar handen op de toetsen. *Beste G*, had ze geschreven, en zo was het verdergegaan.

Hun contact draaide meer om details dan om feiten. En die details waren ook het leukste onderdeel. Ellie wist bijvoorbeeld dat GDL – zoals ze hem noemde als ze aan hem dacht – zich een keer een gat in zijn hoofd had gevallen toen hij als kind van de bestelbus van zijn ouders af was gesprongen. Een andere keer had hij gedaan alsof hij verdronk in het zwembad van de burens en iedereen de stuipen op het lijf gejaagd toen ze hem probeerden te redden. Hij tekende graag gebouwen – flats en rijtjeshuizen en wolkenkrabbers met eindeloze rijen ramen – en als hij gespannen was, tekende hij hele steden. Hij

speelde gitaar, maar niet erg goed. Hij wilde ooit in Colorado gaan wonen. Het enige wat hij kon klaarmaken was een tosti. En hij had een hekel aan mailen, maar niet met haar.

Kun je goed geheimen bewaren? had ze een keer naar hem geschreven, want ze vond het belangrijk om dat te weten. Ellie dacht dat je veel kon afleiden uit de manier waarop mensen met geheimen omgingen; of ze hun mond erover hielden, hoelang het duurde voordat ze het doorvertelden, hoe ze zich gedroegen als ze probeerden een geheim voor zich te houden.

Ja, had hij geantwoord. En jij?

Ja, had ze simpelweg gezegd, en daar was het bij gebleven.

Haar hele leven waren geheimen iets moeilijks en lastigs geweest. Maar dit? Dit was anders. Dit was als een luchtbel vanbinnen, zo licht, luchtig en bruisend dat het voelde alsof ze door de dagen zweefde.

Het was pas drie maanden geleden dat die verdwaalde mail bij haar was aangekomen, maar het leek veel langer. Misschien had mam wel gemerkt dat er iets veranderd was, maar ze zei er niets over. En misschien vond Quinn wel dat ze zich raar gedroeg, maar ook zij had het er niet over. Waarschijnlijk was de enige die er iets van wist degene die achter al die e-mails zat.

En nu stond ze te grijnzen om het bekertje roze aardbeienijs dat ze aan het jongetje overhandigde. Achter haar klonk een luide klik, gesputter en vervolgens een zwaar klokkend geluid, en toen Ellie zich met een ruk omdraaide om te kijken wat er aan de hand was, zag ze het slagveld dat een ontploffende chocolademilkshake had aangericht. Het spul zat overal: op de muren, de toonbank, maar vooral op Quinn, die twee keer met haar ogen knipperde en toen haar gezicht afveegde met haar arm.

Eventjes dacht Ellie dat Quinn in tranen ging uitbarsten. Haar shirt was doorweekt met chocoladesmurrie en ook haar haar zat helemaal vol. Ze zag eruit alsof ze net een moddergevecht had verloren. Maar toen begon ze breed te grijnzen. ‘Denk je dat Graham Larkin deze look sexy zal vinden?’

Ellie lachte. ‘Wie houdt er nou niet van chocolademilkshakes?’

De moeder van het jongetje had haar mobieltje laten zakken en staarde met open mond naar het tafereel. Toen haalde ze haar portemonnee tevoorschijn en legde een paar bankbiljetten op de toonbank. ‘Doe maar alleen het ijsje,’ zei ze, terwijl ze haar zoontje naar buiten werkte en nog één keer achteromkeek naar Quinn, die nog steeds stond te druipen.

‘Mooi, dan is er meer voor ons,’ zei Ellie, en ze begonnen allebei weer te lachen.

Tegen de tijd dat ze de rotzooi hadden opgeruimd zat Ellies dienst erop.

Quinn keek op de klok en toen weer naar haar shirt. ‘Heb jij even mazzel. Ik moet hier nog twee uur staan als iets wat uit Willie Wonka’s chocoladefabriek is ontsnapt.’

‘Ik heb hier nog een hemdje onder aan,’ zei Ellie, en ze trok haar blauwe T-shirt uit en gaf het aan Quinn. ‘Neem mijn shirt maar.’

‘Dank je,’ mompelde Quinn, en ze liep naar de kleine wc vlak bij de vriezers achter in de winkel. ‘Volgens mij zit er zelfs chocolade in mijn oren.’

‘Dan kun je beter tegen de herrie als het hier straks echt druk wordt,’ riep Ellie terug. ‘Zal ik hier wachten tot Devon er is? Ik kan wel wat later naar mam.’

‘Nee, laat maar,’ zei Quinn, en toen ze weer tevoorschijn

kwam droeg ze Ellies shirt, dat bij haar net een jurk leek. ‘Het is wel wat te groot,’ zei ze, terwijl ze alle extra stof in haar broek probeerde te proppen. ‘Maar ik maak er wel wat van. Ik kom het wel even langsbrengen in de winkel als ik klaar ben.’

‘Mooi,’ zei Ellie. ‘Tot straks dan.’

‘Hé,’ riep Quinn toen Ellie de deur uit wilde lopen, haar schouders nu bloot op de smalle bandjes van haar hemdje na. ‘Zonnebrand?’

‘Niet nodig,’ zei Ellie, en ze rolde met haar ogen. Dit was pas de tweede week van de zomervakantie en Quinn was al prachtig bruin. Voor Ellie waren er slechts twee kleurvarianten weggelegd: heel wit of heel roze. Als klein meisje was ze een keer in het ziekenhuis beland omdat ze helemaal verbrand was na een dagje strand, en sindsdien had Quinn het op zich genomen om haar te dwingen tot royaal gebruik van zonnebrandcrème. Die gewoonte vond Ellie ontroerend en irritant tegelijk – ze had tenslotte al een moeder – maar Quinn bleef trouw haar plicht vervullen.

Eenmaal buiten bleef Ellie even staan om te kijken naar de filmset die verderop in de straat werd opgebouwd. Er stond nu niet meer zo’n grote menigte omheen; kennelijk waren de mensen het zat geworden om te kijken naar mannen in zwarte T-shirts die rondraafden met kisten vol apparatuur. Maar net toen ze naar de cadeauwinkel wilde gaan zag ze een jongen met een pet van de Dodgers naar de ijssalon lopen.

Hij hield zijn hoofd gebogen en had zijn handen in zijn zakken, maar alles aan zijn nonchalante houding verraadde een zekere inspanning; hij deed zo zijn best om niet op te vallen dat hij juist enorm opviel. Eventjes dacht ze nog dat hij iedereen kon zijn – gewoon een of andere jongen – maar het vol-

gende moment beseftte ze dat ze zich vergiste. Ze wist precies wie hij was. Op de een of andere manier was hij scherp omlijnd, bijna onecht, alsof hij over een reclamebord of een podium wandelde, in plaats van door een straatje in Maine. Het was allemaal heel onwerkelijk, en even kon Ellie de magie bijna zien, bijna begreep ze hoe iemand door hem betoverd kon worden.

Toen hij vlak bij haar was keek hij op, en ze was verbijsterd door zijn ogen, die zo diepblauw waren dat ze altijd min of meer had aangenomen dat ze waren bewerkt op de foto's in de tijdschriften. Maar zelfs vanonder de klep van zijn pet waren ze doordringend, en ze ademde scherp in toen zijn blik even op haar bleef rusten voordat die verder gleed naar de lui fel boven de ijssalon.

De gedachte overviel haar met verbazingwekkende kracht: Hij is verdrietig. Ze snapte niet hoe ze dat wist, maar ze was er zeker van dat het waar was. Ze zag ook zijn nervositeit, die haar verbaasde, en iets voorzichtig, iets behoedzaams – maar daaronder voelde ze zo'n peilloos diep verdriet dat ze ervan schrok. Het lag in zijn ogen, die zoveel ouder waren dan zijn jaren, en in die geroutineerde blanco blik.

Uiteraard had ze het een en ander over hem gelezen, en ze meende zich te herinneren dat hij niet een van die sterren was die om de haverklap in een afkickkliniek zaten. Voor zover ze wist had hij geen financiële problemen of verschrikkelijke ouders. Ook was hij niet opgegroeid als een van die arme kindsterretjes; hij had zijn grote doorbraak pas een paar jaar eerder beleefd. Ze had gehoord dat hij zijn zestiende verjaardag had gevierd door met de complete cast van zijn laatste film naar Zwitserland te vliegen om daar te gaan skiën. En hij had rela-

ties gehad met een aantal populaire jonge Hollywoodactrices.

Graham Larkin had geen enkele reden om verdrietig te zijn. Maar dat is hij wel, bedacht Ellie.

Hij was voor de ijssalon blijven staan en leek iets te overwegen. Tot haar verbazing dwaalde zijn blik weer naar haar, en in een reflex glimlachte ze. Maar hij keek haar alleen maar een lang moment aan, zijn gezicht onbewogen onder de pet, en de glimlach gleed weer van haar gezicht.

Toen rechtte hij zijn rug en liep naar de ingang van de ijssalon, en door de winkelruit ving Ellie Quinns blik op. Ze vormde een woord met haar mond dat Ellie niet begreep, met een ongelovige uitdrukking op haar gezicht, en richtte haar aandacht toen weer op de ingang. De deurbel rinkelde toen Graham Larkin naar binnen liep.

Pas toen verschenen de fotografen, schijnbaar vanuit het niets. Zes stuks, met enorme zwarte camera's en tassen om hun schouders. Haastig renden ze naar de winkelruit en begonnen als gekken foto's te maken. Graham Larkin draaide zich niet eens om.

Ellie bleef even staan en liet haar blik heen en weer gaan tussen Quinn, die glimlachend achter de toonbank stond terwijl Graham naar haar toe kwam, en de fotografen, die elkaar opzij duwden om betere foto's te kunnen maken. De mensen die op straat liepen kwamen nu ook dichterbij, alsof ze werden aangetrokken door een gigantische magneet, door de onweersaanbare mix van beroemdheid en spektakel. Maar terwijl de menigte groeide, deed Ellie een paar stappen naar achteren en ontsnapte via het steegje naast het pand, voordat iemand doorhad dat ze was verdwenen.

Van: GDL824@yahoo.com
Verzonden: zondag 9 juni 2013 13.24
Aan: EONeill22@hotmail.com
Onderwerp: Re: waar ik blij van word

Nieuwe plekken ontdekken.
